

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 15705 van 9 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 12 februari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart een Oegandees staatsburger van Muganda-origine te zijn afkomstig van Nabumale, Mbale district. U bent weduwe en u heeft twee kinderen, die momenteel bij uw moeder in Oeganda verblijven. U was verkoopster en verhuurde studio’s in uw dorp. In januari 2005 werd uw huurder Mukamba gearresteerd. Militairen klopten ook bij u aan. U opende de deur en zag drie regeringssoldaten. U werd vastgenomen en vroeg waar u gebracht zou worden. De soldaten antwoordden dat u het wel zou zien bij aankomst. U werd met een wagen naar de barakken in Mbobo gebracht. U werd geslagen. U diende de militairen te zeggen wat er op de bijeenkomst van de rebellen van Joseph Kony in uw huis werd besproken en wie er aan deelnam. U wist er niets van. U werd gedwongen een graf te graven en u werd erg gefolterd. U antwoordde dat u Mukamba kende, maar dat u niet op de hoogte was van zijn activiteiten. De soldaten zeiden u dat Mukamba een rebel was. Op 31 mei 2006 kwam een soldaat u uit uw cel

halen en bracht u naar buiten. De soldaat toonde u een auto, waarin Geoffrey (M.), de zoon van uw tante u opwachtte. Geoffrey had de soldaten omgekocht. Hij bracht u naar zijn vriend in Najanakumbi, Kampala. U vernam dat uw huis was verbrand en dat de zoon van uw neef schrik had dat jullie zouden worden gevolgd. U verbleef een nacht bij die vriend. U heeft Oeganda per vliegtuig verlaten op 1 juni 2006 en op 2 juni 2006 in België asiel gevraagd.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Niettegenstaande uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard, dient na onderzoek ten gronde te worden vastgesteld dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u onterecht ervan werd beschuldigd de rebellen van Joseph Kony te steunen, maar hierbij dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. U verklaart dat u onterecht ervan werd beschuldigd de rebellen te steunen, nadat één van uw huurders werd opgepakt (zie gehoor CGVS, p.8). Uw huurder is volgens de regeringssoldaten een rebel, maar u blijkt niets te weten van zijn activiteiten. Hoewel de huurder Mukamba reeds een jaar bij u een studio huurde, had Mukamba u enkel verteld dat hij voor zaken in Mbale was en verder heeft u geen informatie over deze persoon (zie gehoor CGVS, p.9). U werd gevraagd naar de personen die deelnamen aan bijeenkomsten in uw huis en wat er op de bijeenkomsten werd besproken, maar u wist er niets van (zie gehoor CGVS, p.10 en p.11). Het is opmerkelijk dat u als verhuurder meerdere maanden werd opgesloten, hoewel u nochtans niets wist van uw huurder Mukamba en u de regeringssoldaten geen informatie over hem kon geven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van het conflict met de rebellie van Kony in uw land van herkomst. U stelt niet te weten of Mbale al dan niet conflictgebied is. U stelt dat er gevechten plaatshebben in Soroti, een buurdistrict, wat u echter heeft opgevangen omdat er werd over gesproken onder de bevolking (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaart enkel te hebben gehoord over de rebellen van Joseph Kony die tegen de regering vechten, maar u weet niet wie Joseph Kony is, welke stammen betrokken zijn in het conflict, noch waar er buiten Soroti wordt gevochten (zie gehoor CGVS, p.12). De naam van de rebellen is u niet bekend (zie gehoor CGVS, p.25). U verklaart zelf geen rebellen te kennen, geen internally displaced persons noch buitenlandse hulporganisaties in Mbale te hebben gezien (zie gehoor CGVS, p.12). Tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u later nogmaals niets te weten over de rebellen (zie gehoor CGVS, p.25), wat opmerkelijk is gezien de beruchtheid van het conflict in uw land van herkomst.

Bovendien verklaart u niet bij uw schoonmoeder te kunnen verblijven uit vrees opnieuw te worden gearresteerd (zie gehoor CGVS, p.21). Uw vrees dat u in geheel Oeganda zou worden gevolgd, is gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen. Uw verklaringen

bevatten geen aanwijzingen dat u door de Oegandese autoriteiten nog wordt gezocht. U stelt geen nieuws te hebben over de actuele situatie in Oeganda, hoewel toch enigszins verwacht kan worden dat u tracht contacten te leggen met uw land van herkomst of de nieuwsberichten hieromtrent volgt (zoals de onderhandelingen tussen de Oegandese overheid en de rebellen betreffende vrede en amnestie).

U bent niet in het bezit van enig document dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Wat betreft uw reisweg, verklaart u dat uw reis naar België werd geregeld door een vriend van uw neef en hij uw reisdocumenten bezat (zie gehoor CGVS, p.5). U had geen reisdocumenten en alles werd door die vriend geregeld. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent in tegenstrijd zijn met de beschikbare informatie. Uit een antwoord van de Federale Politie Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de Europese Unie afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen (zie informatie administratief dossier).”

3.2. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Zij stelt dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en verwijst naar een bijdrage van D. VANHEULE ter verduidelijking van dit begrip en de bewijslast.

Verzoekster werpt op dat uit het administratief dossier blijkt dat zij de waarheid heeft gesproken over het buurdistrict Soroti en dat haar huurder Mukamba dit conflictgebied blijkbaar was ontvlucht. Zij stelt dat van haar, als verhuurder, moeilijk kan verwacht worden dat zij het reilen en zeilen van haar huurders zou kennen. Verzoekster herhaalt dat zij precies omdat zij niets kon vertellen over haar huurder Mukamba ten onrechte maandenlang werd vastgehouden en mishandeld.

Zij betoogt dat zij haar schoonmoeder in Oeganda moeilijk kan contacteren, aangezien er enkel in de grote steden telefoons voorhanden zijn. Verzoekster voegt hier aan toe dat zij met moeite kan schrijven, gelet op het feit dat zij maar drie jaar lager onderwijs heeft gevolgd, wat het bijzonder moeilijk maakt om op het internet informatie te zoeken over haar land van herkomst. Zij merkt op dat zij het nodige kan doen eens zij gevorderd is in haar cursus Engels en benadrukt dat zij afhankelijk is van de goodwill van anderen en daarom ook hulp heeft gekregen in Zaventem.

Ten slotte werpt verzoekster op dat zij als vrouw tot een sociale groep behoort in de zin van de Conventie van Genève. Zij merkt op dat vrouwen in Oeganda dagelijks fysieke en psychische onzekerheid ondergaan, vaak onder de vorm van seksueel geweld door mannen. Verzoekster verwijst naar verschillende rapporten van het UK Home Office, de IDMC en de International Crisis Group.

Zij besluit te vrezen voor vervolging door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten wegens het feit dat men vermoedt dat zij banden heeft met de Tsjetsjeense strijd, gezien haar echtgenoot drie broers heeft die allen tot de verzetsbeweging behoren (*sic*).

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., nr. 166.392, 8 januari 2007). Verzoekster geeft niet aan op welke wijze artikel 49 van de voormelde wet van 15 december 1980 door de bestreden beslissing zou geschonden zijn zodat de schending van deze bepaling niet dienstig wordt aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Verzoekster brengt kritiek uit

op de inhoud van de motivering, zodat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt omtrent haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid. Zij weerlegt de bestreden motivering niet waar deze vaststelt dat haar verklaringen inzake haar reisdocumenten niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier aangaande de grenscontroles in Zaventem, waardoor deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoekster legt bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar burgerlijke staat en de namen van haar kinderen en haar vader. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) verklaart ze dat haar vaders naam Ibrahim Wataka is (administratief dossier, stuk 12, nr. 8), terwijl ze in de vragenlijst stelt dat hij Mugalul Ismaili heet (administratief dossier, stuk 10, p. 4). Wat betreft haar kinderen, verklaart ze voor DVZ dat zij Nakumiza Shamim en Mambozo Mwajuma heten (administratief dossier, stuk 12, nr. 14), terwijl ze in de vragenlijst Nambozi Mere Mutonyi en Makumeza Mere Mutonyi opgeeft als de namen van haar kinderen (administratief dossier, stuk 10, p. 2-3). Verder verklaart zij voor DVZ dat ze weduwe is (administratief dossier, stuk 12, nr. 10), terwijl ze in de vragenlijst aanduidt dat ze ongehuwd is in plaats van weduwe te zijn (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate verzoeksters geloofwaardigheid.

Aangaande haar voorgehouden problemen als gevolg van het feit dat zij er onterecht van zou beschuldigd worden de rebellen van Joseph Kony te steunen, beperkt verzoekster zich ertoe haar eerdere verklaringen omtrent haar huurder te herhalen, hetgeen geenszins volstaat om de vaststellingen van de bestreden motivering te verklaren of te weerleggen. Deze acht het terecht niet aannemelijk dat verzoekster maandenlang zou worden opgesloten, mishandeld en ondervraagd, terwijl zij verklaarde geen informatie te hebben over eventuele activiteiten van haar huurder voor de rebellen van Joseph Kony en zelfs niet op de hoogte is van de conflictsituatie tussen de regering en deze rebellen in haar vermeende regio van afkomst. Bovendien verklaarde zij dat haar huurder reeds gearresteerd werd voordat zij zelf werd meegenomen door de militairen (administratief dossier, stuk 4, p. 9), waardoor het des te minder aannemelijk is dat zij zo lang werd vastgehouden omdat men informatie van haar zou willen verkrijgen omtrent de bijeenkomsten die in haar huis georganiseerd werden door Mukamba.

Verzoeksters argumenten aangaande de communicatieproblemen met haar schoonmoeder en haar lage scholingsgraad zijn niet afdoende ter weerlegging van de bestreden motivering, welke terecht opmerkt dat van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich tracht te informeren over de evolutie van haar persoonlijke situatie. Verzoeksters totale onwetendheid met betrekking tot het conflict tussen de regering en de rebellen van Joseph Kony, waarbij zij niet op de hoogte was van (i) de vraag of Mbale, haar geboorteplaats, al dan niet conflictgebied is (ii) de stammen die betrokken zijn in dit conflict (iii) namen van rebellen (iv) 'internally displaced persons' of internationale hulporganisaties in Mbale, alsook het feit dat zij niet aantoonde ernstige pogingen te hebben ondernomen ten einde zich verder te informeren omtrent deze zaken, welke de kern van haar asielrelaas treffen, geven blijk van een gebrek aan interesse en doen afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeksters geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt doordat zij enerzijds verklaarde dat haar kinderen bij hun oma in Mbale verblijven en zij hen voor het laatst gezien heeft in mei 2005 (administratief dossier, stuk 4, p. 1-2), terwijl zij anderzijds beweert vanaf januari 2005 tot 31 mei 2005 te zijn opgesloten door de regeringssoldaten en zij nadien niet kon terugkeren naar Mbale omdat dat te ver was maar rechtstreeks diende te vluchten naar Najanakumbi en de volgende dag het land verliet (*Ibid.*, p. 16-20).

De bijgebrachte rapporten van internationale organisaties met betrekking tot (i) de rebellenbeweging van Joseph Kony (ii) het bestaan van "vluchtdorpen" (iii) mishandelingen door de Oegandese autoriteiten (iv) beperkte communicatiemiddelen in Oeganda, vermogen niet afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen aangaande verzoeksters onwetendheid en de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster haar vrees voor vervolging tevens baseert op het feit dat zij als vrouw in Oeganda deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat het behoren tot bepaalde sociale groep op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeksters verwijzing naar een algemeen rapport is niet afdoende gezien zij *in concreto* aannemelijk dient te maken dat zij omwille van deze hoedanigheid een gegronde vrees voor vervolging koestert. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij nooit eerder in de procedure haar positie als vrouw heeft vermeld ter ondersteuning van haar asielaanvraag, terwijl van iemand die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview (RvSt., nr. 150.135, 13 oktober 2005). Het bovenvermelde rapport handelt bovendien hoofdzakelijk over de rol van vrouwen binnen het vredes- en veiligheidsactivisme en geeft aldus geen beeld van de situatie van vrouwen in Oeganda in het algemeen (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage 6a).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien zij bij een terugkeer naar Oeganda een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, met name een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict”. Zij beroept zich hiervoor op de huidige algemene toestand in Oeganda.

Ten slotte stelt verzoekster dat er momenteel in Oeganda nog steeds op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden, voornamelijk tegenover vrouwen en zij, gelet op de precare positie van vrouwen in Oeganda, bij een terugkeer een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Hierbij verwijst zij eveneens naar rapporten van de IDMC en de International Crisis Group.

4.2. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermog artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoekster in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeksters verwijzing naar de algemene situatie in Oeganda met betrekking tot mensenrechtenschendingen en de positie van vrouwen in het land, volstaat, het sub 3.3 bepaalde mede in acht genomen, op zich niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Oeganda.

Verzoeksters stelling dat er op dit ogenblik in Oeganda een ernstige bedreiging van het leven of de persoon is ten gevolge van willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict, wordt door haar niet gestaafd en in het administratief dossier kunnen evenmin elementen worden ontwaard die deze stelling bevestigen.

Derhalve kan aan verzoekster, haar ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.